

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. A.** zastoupeného JUDr. Jaromírem Harvánkem, advokátem se sídlem Borová 1, Brno, proti žalované: **Police České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje České Budějovice, odbor cizinecké policie,** se sídlem Pražská tř. 558, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2011, č. j. KRPC-6052/ČJ-2011-020022-CB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 4. 2011, č. j. 10 A 25/2011 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

IV. Odměna advokáta JUDr. Jaromíra Harvánka **se určuje** částkou 9013 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2011 rozhodla žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců) o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území České

republiky. Dobu zajištění stanovila na 180 dní. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 10 A 25/2011 - 69, zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení tohoto rozsudku krajského soudu.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že o správním vyhoštění stěžovatele rozhodlo pravomocně již dne 12. 1. 2006 Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Brně s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území byla stanovena na pět let. Platnost tohoto rozhodnutí zahrnovala období od 21. 6. 2006 do 21. 6. 2011. Žalobce je evidován jako nežádoucí osoba v Schengenském informačním systému a doba vyhoštění je uvedena i v záznamu evidence nežádoucích osob. Rakouská republika a následně i Česká republika rozhodly o zamítnutí vstupu žalobce do schengenského prostoru. Žalobce opakovaně (třikrát) vycestoval do Rakouska, odkud byl vždy vrácen zpět do České republiky a existuje tedy odůvodněný předpoklad, že se takového jednání dopustí znovu. Nic nenasvědčuje tomu, že by se dobrovolně vrátil do svého domovského státu. Nadto v současnosti ani nedisponuje platným cestovním dokladem. Z uvedeného vyplývá, že u žalobce jsou splněny zákonné důvody pro jeho zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

[3] Skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, není dle krajského soudu v dané věci rozhodná. Nevylučuje totiž možnost zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Žalobci nebyl do současné doby vystaven průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany ani víza a nadále existuje obava, že by pobýval na území ČR bez platných dokladů, neboť do současnosti nebyla jeho totožnost řádně ověřena. Žalobce svými argumenty nevyvrátil závěr správních orgánů o možnosti zajistit jej podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Problematikou řízení o udělení mezinárodní ochrany se však nadále stěžovatel v kasační stížnosti již nezabývá.

[4] V podání předaném k poštovní přepravě dně 22. 3. 2011 namítá žalobce neoprávněnost svého převozu z Rakouska do České republiky, neboť podle čl. 16 odst. 3 Dublinského nařízení je státem odpovědným za posouzení jeho žádosti Rakousko. Krajský soud tuto námitku pro opožděnost odmítl. V rámci řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění se soud nemohl zabývat ani správností postupu rakouských státních orgánů při předání žalobce do ČR. Tyto námitky jsou použitelné v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 94/2010 – 26 považuje krajský soud za nepřípadný, neboť nepojednává o zajištění osoby podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto uzavřel, že důvody pro zajištění žalobce podle cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců vyhodnotila žalovaná řádně, také soud je shledal důvodnými, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Stěžovatel kasační stížností napadl rozsudek krajského soudu pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu navrhuje zrušit a věc soudu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Žalobce především zdůraznil, že se nemůže vrátit zpět do Dagestánu, neboť byl ve své zemi pronásledován a patrně by došlo k jeho zatčení a uvěznění. Důvodem je zapojení jeho rodiny do konfliktu Rusko – Čečensko a následná opatření ze strany ruských státních orgánů. Jeho bratrům byl v Rakousku přiznán statut politických uprchlíků. V té souvislosti označil přístup krajského soudu, který se tvrzenými okolnostmi odmítl zabývat proto, že byly uplatněny po uplynutí lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. (vzhledem k § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 71odst. 2 s. ř. s.) za příliš formalistický.

[7] Stěžovatel považuje za významné, že žalovaná ve svém rozhodnutí uvádí dvě nepravdivé okolnosti. Podle jeho tvrzení není pravda, že byl v Rakousku odsouzen za nelegální práci a dále ani to, že ilegálně přicestoval do České republiky, ačkoli mu bylo uloženo správní vyhoštění. Do České republiky jej eskortovala proti jeho vůli rakouská policie. Dále poukazuje na skutečnost, že účinky správního vyhoštění za několik dnů vyprší.

[8] Stěžovatel dále upozorňuje na vady řízení, jež předcházely vydání napadeného rozsudku. Protokol o podání vysvětlení, rozhodnutí o zadržení, předvolání k soudnímu jednání a rozsudek byly stěžovateli předány pouze v českém jazyce s tím, že u tohoto jednání byl přítomen tlumočník, který mu jej přeložil. Stěžovatel neměl možnost hlubšího seznámení se s důvody rozhodnutí, a proto také nemohl v žalobě uplatnit všechny podstatné okolnosti, které by ve výsledku mohly vést k jinému rozhodnutí ve věci (viz dále bod [10]). Stěžovatel se domnívá, že krajský soud podal příliš formalistický výklad § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) při posuzování včasnosti některých žalobních námitek.

[9] Nezákonnost rozhodnutí soudu dovozuje z toho, že se soud nezabýval existencí všech důvodů pro jeho zajištění. Podle stěžovatele při zajištění cizince nepostačuje konstatování, že je stěžovatel evidován v Schengenském informačním systému; k zajištění může dojít pouze, pokud je takový zásah nezbytný vzhledem ke všem okolnostem případu, např. pokud se lze důvodně domnívat, že cizinec představuje hrozbu pro bezpečnost a veřejný pořádek, což lze dovodit i z čl. 9 Paktu o občanských a politických právech. Dle stěžovatele u něj takové okolnosti dány nebyly. Krajský soud se měl vypořádat s námitkou, že žalobce nebude narušovat veřejný pořádek a posoudit, zda správní orgány dostatečně přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem. Pokud tuto námitku označil za nedůvodnou, zatížil své rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

[10] Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je též nepřezkoumatelný, neboť není relevantně, transparentně a ve všech potřebných aspektech odůvodněn. Nic víc ke specifikaci této námitky neuvedl.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu a v podrobnostech odkázala na své stanovisko k žalobě ze dne 22. 3. 2011. Přípisem ze dne 20. 7. 2011 doplnila, že předmětné zajištění stěžovatele bylo dne 19. 7. 2011 ukončeno a stěžovatel byl dopraven podle § 46 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), do azylového zařízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že při posuzování důvodnosti kasační stížnosti nenalezl žádné vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[13] Žalobce byl rozhodnutím příslušného útvaru Policie ČR ze dne 25. 1. 2011zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Tedy proto, že byl evidován v informačním systému smluvních států z důvodů, které jsou v rozhodnutí pečlivě uvedeny. Zajištění bylo nařízeno na maximální zákonem povolenou dobu 180 dnů. Na tomto místě je třeba zopakovat a zdůraznit, že existence důvodů zajištění žalobce byla v řízení před orgány Policie ČR náležitě prokázána a ostatně nebyla zpochybněna ani samotným žalobcem, který jen po svém a ve svůj prospěch tuto skutečnost interpretuje.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že požádal o mezinárodní ochranu a řízení o jejím poskytnutí neskončilo. Důkaz o tom sice nebyl předložen, nikdo však toto tvrzení nezpochybňuje. Ve vztahu k oprávněnosti zajištění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z této skutečnosti žalobce závěry nevyvozuje. Jeho argumentace osciluje kolem důvodnosti (existence zákonných podmínek) jeho zajištění za účelem vyhoštění. Nejvyšší správní soud ve vztahu k předmětu tohoto řízení konstatuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nepředstavuje významnou skutečnost.

[15] Stěžovatel namítá, že neměl možnost hlubšího seznámení se s důvody rozhodnutí a proto také nemohl v žalobě uplatnit všechny podstatné okolnosti, které by ve výsledku mohly vést k jinému rozhodnutí ve věci. Taková námitka není opodstatněná. Nelze přehlédnout, že ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. právě z tohoto hlediska poskytuje cizinci pro uplatnění jeho práv vcelku komfortní podmínky. Uvedený závěr lze opřít také o judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, publ. pod č. 297/2004 Sb. NSS: *Ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. ... k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu poskytuje poměrně dlouhou lhůtu dvou měsíců, dává i práva neznalým osobám dostatek času k tomu, aby k ochraně svých subjektivních veřejných práv učinily patřičné kroky, například tím, že vyhledají právní pomoc.* Takovou právní úpravu lze považovat za ústavně zcela konformní, odpovídající ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod i čl. 13 a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.).

[16] Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro jeho nedostatečné odůvodnění rozhodně nelze přisvědčit ani na základě zjištěných skutečností v tomto řízení, ale ani podle judikatury soudů k této problematice. Jestliže například Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 uvádí: *Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny,* pak třeba zdůraznit, že napadený rozsudek krajského soudu žádné takové pochybnosti nevzbuzuje. Nález Ústavního soudu lze spíš připomenout proto, aby bylo možné zdůraznit, že tato

kautela byla náležitě respektována jak rozhodnutími správních orgánů, tak i krajského soudu. Ve všech rozhodnutích jsou veškeré důvody přehledně a srozumitelně uvedeny a stejně tak i jejich důsledky pro postavení žalobce. Naopak je třeba zdůraznit, že stěžovatel se v této námitce omezil jen na konstatování důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by námitku jakkoliv blíže konkretizoval; námitka je formulována zcela obecně a bez náležité vazby na konkrétní skutkové děje a okolnosti projednávaného případu. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, tak na uvedenou námitku nelze nahlížet jako na žalobní bod, který by byl vůbec způsobilý založit kasační přezkum. Nejvyšší správní soud se proto uvedenou námitkou blíže nezabýval.

[17] Stěžovatel upozorňuje na vady řízení, jež předcházely vydání napadeného rozsudku a měly spočívat v tom, že mu významné listiny (protokol o podání vysvětlení, rozhodnutí o zadržení, předvolání k soudnímu jednání a rozsudek) byly předány pouze v českém jazyce. Nepopírá ovšem, že u tohoto jednání byl přítomen tlumočník, který mu listiny přeložil. Ani tato výhrada neobstojí. Zmíněnou problematikou se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 52/2004 - 45, publ. pod č. 376/2004 Sb.: *Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka.* A ještě přesvědčivěji v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Azs 52/2005 - 47: *Účastníkovi, který neovládá češtinu, je nutno sdělit obsah soudní písemnosti také v jazyce, kterému dobře rozumí, je-li obsahem této písemnosti výzva, pokyn či informace, že účastník má či může něco učinit jen v určité relativně krátké lhůtě, a nelze-li po něm spravedlivě požadovat, aby si vedle samotné věcné reakce na úkon soudu ještě v této lhůtě zajistil jeho překlad či jinak zjistil jeho obsah. K zachování práv účastníka podle § 18 o. s. ř. však v takovém případě postačí, jestliže jej soud nejpozději spolu s prvním úkonem učiněným poté, co u účastníka potřeba tlumočníka vyjde najevo, v jazyce účastníkovi dobře srozumitelném vyrozumí o tom, že soud zasílá písemnosti účastníkům v češtině a že pokud účastník není schopen jim porozumět nebo není schopen si rychle zajistit jejich překlad, má se ihned po doručení písemnosti obrátit na soud, který zajistí, že účastníkovi bude obsah soudní písemnosti sdělen v jazyce jemu dobře srozumitelném.* Podle toho také správní orgán i soud v dosavadním řízení důsledně postupovaly. Vydané rozhodnutí a důležité listiny byly stěžovateli přeloženy tlumočníkem a ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel vyjadřoval o kterémkoli z dokumentů pochybnosti nebo namítal jejich nesrozumitelnost.

[18] Opodstatněná není ani namítaná nezákonnost rozhodnutí. Problematika případného narušování veřejného pořádku žalobcem totiž skutečně nebyla vůbec důvodem napadeného rozhodnutí, respektive toto rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno jinými zákonem předvídanými důvody. Krajský soud se také v odůvodnění rozsudku se všemi těmito skutečnostmi vypořádal. Včetně toho, proč právě otázku /ne/narušování veřejného pořádku žalobcem nepovažoval za relevantní. Dostatečným důvodem pro rozhodnutí dle § 124 odst. 1, písm. e) zákona o pobytu cizinců byl samotný fakt, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému a veden v záznamu evidence nežádoucích osob. Tyto skutečnosti žalobce nezpochybňuje a ostatně v řízení před správními orgány byly nepochybně prokázány. Významné ovšem je také to, že se žalobce choval způsobem, který ani do budoucna nevylučoval nebezpečí, že se bude skrývat, případně opakovat pokusy o

nezákonné vycestování do Rakouska. Z toho také plyne, že nebyly splněny podmínky pro užití jiných mírnějších opatření k dosažení účelu zajištění. Pro dokreslení situace lze doplnit, že jakmile důvody zajištění stěžovatele odpadly, bylo ukončeno a stěžovatel byl dopraven do azylového zařízení dle § 4b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[19] Žalobce polemizuje s rozhodnutími orgánů Policie uváděním argumentů, které pro napadené rozhodnutí o jeho zjištění pro účely správního vyhoštění nemají význam. Zda byl v Rakousku odsouzen za nelegální práci a zda přicestoval do České republiky ilegálně nebo jej eskortovala proti jeho vůli rakouská policie (protože na území Rakouské republiky pobýval neoprávněně) jsou okolnosti, kterými napadené rozhodnutí zdůvodněno není. Mimo souvislost s předmětem tohoto řízení žalobce zdůraznil, že se nemůže vrátit zpět do Dagestánu, neboť byl ve své zemi pronásledován a patrně by došlo k jeho zatčení a uvěznění. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá jednoznačně, že k zajištění žalobce došlo proto, že je evidován v Schengenském informačním systému, je veden v seznamu nežádoucích osob a z jeho dosavadních motivací vyplývá reálné riziko recidivy nezákonného chování. Všechny ostatní skutečnosti nanejvýš jen dokreslují celkový obraz okolností a jednání stěžovatele.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obstát nemůže ani námitka marného uplynutí účinku správního vyhoštění. V době rozhodnutí o zajištění žalobce (rozhodná doba podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. - soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu) žádná exaktní skutečnost nenasvědčovala závěru, že v zákonné lhůtě není možné realizovat nařízené vyhoštění žalobce z důvodu jakéhokoli exaktněji doloženého důvodu. Hypotetickými úvahami u průběhu budoucích řízení se policie ani soud neměly důvod zabývat. Pro realizaci již nařízeného vyhoštění byla v té době k dispozici delší lhůta, než maximální lhůta platnosti rozhodnutí o zajištění žalobce. Apriorní zpochybňování zákonných lhůt jen na základě hypotetických úvah přirozeně nelze považovat za relevantní argumentaci.

[21] K otázce možnosti zajistit cizince pro účely jeho správního vyhoštění navzdory namítaným překážkám realizace takového opatření existuje v judikatuře zdejšího soudu rozpor. Na straně jedné stojí právní názor vyslovený rozsudkem ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 – 135, podle něhož „*námitky (proti možnosti vyhoštění) je na místě řešit v rozhodnutí o správním vyhoštění, a nikoliv v rozhodnutí o zajištění cizince. Účelem institutu zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je do doby, než bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, případně než bude toto rozhodnutí vykonáno, zabránit cizinci v jednáních v tomto ustanovení specifikovaných. V případě splnění zákonných podmínek (§ 124 zákona o pobytu cizinců) bude o zajištění cizince, tedy v podstatě o omezení jeho osobní svobody, rozhodnuto bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, který je předmětem případného posuzování v rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Naproti tomu stojí dřívější právní názor, podle něhož „[n]*ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat*“ (rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, právní věta č. I). Jak posléze cit. rozsudek uvádí, „*je třeba odmítnout názor městského soudu, že zajištění a vyhoštění jsou zcela odlišné instituty s rozdílnými podmínkami aplikace. Naopak, je třeba trvat na tom, aby správní orgány*

při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný.“

[22] O právě nastíněném rozporu probíhá v současné době řízení před rozšířeným senátem zdejšího soudu, a to ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 79/2010. Věc byla předložena rozšířenému senátu usnesením ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 79/2010 – 134. Sedmý senát v tomto usnesení mj. vyslovil, že považuje „*za nesprávný svůj vlastní právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 – 135, že námitky (proti realizaci vyhoštění) je na místě řešit (až) v rozhodnutí o správním vyhoštění. Již v řízení o zajištění cizince je totiž třeba zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, aby nedocházelo k bezdůvodnému zbavení osobní svobody, a tedy k zásahu do základních lidských práv a svobod cizince v situacích, kdy samotné správní vyhoštění a ani předání nelze realizovat*.“

[23] Po vyhodnocení uvedených skutečností a okolností tohoto případu je Nejvyšší správní soud toho názoru, že nyní projednávanou věc přesto může meritorně rozhodnout. Pokud se prosadí názor zastávaný rozsudkem č. j. 2 As 22/2006 – 135, byly by některé ze shora uvedených úvah nadbytečné, nemělo by to však vliv na zákonnost rozhodnutí. Naopak, pokud se prosadí názor opačný, zastávaný rozsudkem č. j. 1 As 12/2009 – 61 a nyní již i sedmým senátem (viz bod [22] shora), platí, že žalovaná postupovala zcela v souladu s tímto právním názorem.

[24] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce přílišného formalismu soudního rozhodnutí v otázce uplynutí lhůty k podání námitek proti rozhodnutí správního orgánu. Nejde totiž o formalistický výklad, rezignující na možnost případně jiného řešení, nýbrž o interpretaci jednoznačného kogentního ustanovení zákona, které zkrátka prominutí zmeškání lhůty v tomto případě vylučuje za všech okolností.

IV. Závěr

[25] Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud vyložil, proč byly podmínky rozhodnutí o zajištění žalobce v rozhodné době splněny.

[26] Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti a rovněž důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Jestliže ani jeden z namítaných důvodů není důvodný, nemůže být důvodná ani kasační stížnost jako celek. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení žalobce a žalované Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 a za použití § 120 s. ř. s. Podle principu úspěchu v řízení žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť úspěšný nebyl. Žalované by sice takové právo náleželo, nicméně jí nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

[28] Žalobci byl k ochraně jeho práv ustanoven soudem advokát. V takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Odměna advokáta byla určena dle advokátního tarifu, tedy vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby po 2100 Kč - převzetí a příprava zastoupení (včetně studia spisu) a podání

kasační stížnosti /§ 7, § 9 odst. 3 písm. b), § 11 odst. 1 tarifu/, dále za náhradu hotových výloh 600 Kč (2 x 300 Kč - § 13 odst. 3 tarifu), dále náhrada celkem za 10 hodin promeškaného času za cestu k soudu (1000 Kč - § 14 odst. 3 tarifu) a za použití osobního automobilu na cesty Brno – Břeclav a Brno – České Budějovice a zpět, celkem 554 km (554 x 5,80 = 3213 Kč). Celkem tedy jde o částku 9013 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu